

VVIK Nieuws

Nummer 41

Copyright © 2026 VVIK Nieuws

mei 2026
halfjaarlijkse uitgave

On Earth as is Vaikuṇṭha: A Journey to Upper Mustang and Muktinath

Saran Suebsantiwongse

Upper Mustang, in northwestern Nepal on the fringe of the Tibetan Plateau, is often described as a land of Buddhist monasteries, fortress-like villages, and wind-swept Himalayan deserts. For centuries, it remained closed to outsiders, preserving a way of life largely untouched by modernity until the 1990s. Although brought to wider attention by twentieth-century explorers, the region had long been sanctified in Hindu imagination as a *tīrtha*—a sacred landscape where mortals draw close to the divine.

At the heart of this sacred geography lies Muktinath, revered in the *Muktikṣetra Māhātmya* of the *Varāhapurāṇa*. The text proclaims that those who journey to this high Himalayan shrine and bathe beneath its 108 waterspouts are freed from the bonds of *saṃsāra*. Nearby Kagbeni, where rivers converge like the Trivenī at Prayagraj, is equally sacred: pilgrims perform *śrāddha* rites here to ensure the liberation of their ancestors.

Flowing through Mustang is the Kali Gandaki River, famed not only for its waters but as the source of *śālagrāmas* or fossilized ammonites venerated as manifestations of Viṣṇu. Purāṇic traditions, including accounts in the *Skandapurāṇa* and *Padmapurāṇa*, narrate how

Viṣṇu assumed this form following a curse linked to the story of the demon Jalandhara and his wife Vṛndā. Thus, geology and myth converge: ancient marine fossils become objects of living devotion.

My own journey to Mustang, which started on 4 July 2025, was both pilgrimage and research. By tracing the river's course and speaking with priests and locals, I sought to understand how landscape, belief, and material culture intersect in the making of these sacred stones. Mustang emerges not merely as terrain, but as a sacred field where rivers, rocks, and rituals embody divine presence.

Kathmandu to Kagbeni

After offering prayers at a Bhairava temple in Kathmandu, seeking protection for the journey, I travelled by road to Pokhara, where the Annapurna range rose in luminous clarity. From there, with my guides Shankar and Sagar, I continued by jeep toward Kagbeni along the Kali Gandaki. The landscape transformed dramatically along the route. Lush, humid vegetation gave way to the dry, high-altitude terrain of Lower Mustang. At Tatopani, pilgrims searched the riverbanks for *śālagrāmas*,

Inhoudsopgave

- Saran Suebsantiwongse - *On Earth as is Vaikuṇṭha: A Journey to Upper Mustang and Muktinath* 1
- Ellen Raven - *Marianne Oort-Lissy, 1935-2026* 7
- Shiwdatt Roy Ramdhari - *Shraddhanjali (in memoriam) Mohan Kant Gautam 1937(?) - 2025* 10
- P. Valenzuela, A. Nakayashiro, X. Yang, A. Rokoma, M. Klomp, R. Janki - *Musée Guimet Excursion* 12
- Victor van Bijlert - *Jayastambha* 15

though my guide noted that these lower reaches have long been depleted. Access to Upper Mustang, where stones are still found, requires an expensive permit, limiting large-scale collection. By late afternoon, we reached Kagbeni, a quiet village at the confluence of rivers known as the Trivenī Saṅgam. Here, resident priests conduct ancestral rites, especially during Pitṛpakṣa, the weeks in which Hindus commemorate their ancestors. In the off-season, however, the village remains almost deserted.

That evening, I encountered a striking dimension of the *śālagrāma* tradition. A local hotelier, Chandan, showed me his vast private collection of stones of extraordinary size and rarity, some weighing several tonnes. He explained how local villagers collect and sell them, supplying dealers from Kathmandu and India. For many, these sacred objects are also a source of livelihood. This encounter revealed the dual life of the *śālagrāma*: for pilgrims, a manifestation of Viṣṇu; for others, a commodity circulating through networks of trade. It is precisely this intersection of devotion and economy that makes Mustang such a compelling field of study.

Trek to Lo Manthang

From Kagbeni, we began a three-day trek toward Lo Manthang, the ancient, walled capital of Mustang. Early on, we were joined by a Tibetan Mastiff, whom I named Bhairavī. She accompanied us faithfully across the stark, ochre-colored landscape. The journey unfolded through remote villages, apple orchards, and high mountain passes. Many settlements appeared nearly abandoned, inhabited only by elderly residents. Clay *stūpas* and effigies of protective deities marked the terrain, suggesting a world where sacred presence permeates everyday life. At one point, we descended to the exposed riverbed of the Kali Gandaki to search for *śālagrāmas*. Among the scattered stones, I eventually found a complete specimen—a *Cakrapūrṇa*, its spiral intact. Holding it in my hand, I experienced the convergence of textual tradition and physical discovery: an object described in scripture, now encountered directly in the landscape. Locally, different forms of *śālagrāmas* are associated with specific powers such as protection, fertility, and prosperity, reflecting a rich interpretive tradition that bridges Purāṇic classification and lived belief.

Fig. 1. The Trivenī Saṅgam at Kagbeni

Lo Manthang

Lo Manthang itself appeared as a world suspended in time. Its mud-brick walls enclose narrow streets, monasteries, and a modest royal palace. Within temples such as Thubchen Gompa, vivid murals depict Buddhas, *maṇḍalas*, and protector deities. Central among these is Mahākāla, revered as a guardian of the spiritual path. His fierce iconography recalls parallels with Bhairava in Hindu traditions, illustrating the shared symbolic vocabulary of Himalayan Buddhism and Hinduism. The town comes alive annually during the Tiji festival, when masked dances reenact the triumph of *dharma* over chaos. Otherwise, it remains quiet, its rhythms shaped by monastic life and seasonal cycles. Throughout our stay, Bhairavī remained a constant companion, waiting outside my lodging each night as if standing guard—a small but meaningful presence amid the vast landscape.

Toward Muktinath

From Lo Manthang, we continued by vehicle towards Muktinath, stopping en route at Yara, a remote village that serves as a gateway to Damodara Kund, the river's sacred source. Though we did not venture further, we encountered another monumental *śāla-grāma*, reinforcing the sense that this region remains a reservoir of sacred material culture. Parting from Bhairavī in Yara proved unexpectedly emotional. In such remote landscapes, bonds form quickly and deeply. Leaving her behind was a poignant reminder of the human dimension within pilgrimage.

Fig. 2. Landscape en route to Lo Manthang

Muktinath: A Shared Sacred Space

Situated at 3750 meters, Muktinath is one of the most revered pilgrimage sites in Hinduism and is counted among the 108 *Divya Deśams* of the Śrīvaiṣṇava tradition. Tamil devotional hymns attest to its importance as early as the first millennium CE, drawing South Indian pilgrims to this remote Himalayan shrine. Yet Muktinath is equally significant in Buddhism, where it is known as Chumig Gyatsa, ‘the Hundred Springs’. When I entered the temple, I was struck by this shared sacredness: a Tibetan Buddhist nun officiated at the shrine, blessing Hindu pilgrims. Inside, the central image of Viṣṇu is interpreted by Buddhists as Avalokiteśvara, while accompanying figures are understood as bodhisattvas.

This coexistence extends to ritual practice. Hindu priests conduct daily *pūjā*, while Buddhist nuns maintain the temple at other times. Sectarian distinctions dissolve into a lived syncretism. Nearby, the site is also revered as a Śakti Pīṭha associated with the goddess Satī. Thus, Muktinath simultaneously belongs to Vaiṣṇava, Buddhist, and Śākta traditions—indeed, an extraordinary convergence of religious worlds. The ritual bath beneath the 108 waterspouts forms the core of the pilgrimage. As I stepped beneath the freezing glacial streams, the physical intensity gave way to a sense of clarity and renewal. Such embodied experiences remain central to the meaning of pilgrimage.

Fig. 3. Bhairavī leading the group to Lo Manthang

Fig. 4. Cakrapūrṇa or Sudarśana śālagrāma

Fig. 6. Temple in Muktinath

Fig. 5. Village stūpas in Mustang

Fig. 7. A pilgrim bathing from 108 *tīrthas* at Muktinath

Fig. 8. Two travel companions

On the auspicious day of Guru Pūrṇimā, I sponsored a *homa*. The officiating priest emphasized the proper care of *śālagrāmas*, traditionally passed through generations rather than bought or sold, an ideal that contrasts sharply with the commercial realities I had observed earlier.

Reflections: Geology and myth

The *śālagrāmas* of Mustang date back over one hundred million years, when this region lay beneath the ancient Tethys Sea. As the Himalayas rose, these marine fossils were carried upward, eventually becoming embedded in riverbeds. This geological history resonates strikingly with Purāṇic cosmology, in which Viṣṇu's abode, Vaikuṇṭha, lies beneath the cosmic ocean.

The fossils, remnants of an ancient sea, seem to embody this mythic vision in material form. Such correspondences do not suggest that myth and geology confirm one another, but rather that both articulate a profound awareness of time, transformation, and sacred presence. In this sense, Muktinath can indeed be understood as 'Vaikuṇṭha on earth'.

Return

On the return journey, we visited a local museum housing tens of thousands of *śālagrāmas*, collected to preserve and educate. Even here, new specimens continued to arrive, unearthed by villagers in fields and riverbeds. As I descended toward Pokhara, my thoughts returned to Bhairavī, who had accompanied me through much of the journey. Months later, I learned she still roamed the region, cared for by locals and passing travelers.

In the end, this journey revealed Mustang not only as a sacred geography but as a living landscape where devotion, economy, myth, and materiality intersect. The *śālagrāma*—at once fossil and deity—embodies this convergence. And perhaps it is in such encounters, shaped as much by human relationships as by ritual and belief, that the deepest meaning of pilgrimage is found.

Marianne Oort-Lissy, 1935-2026

Ellen Raven

Fig. 1. Marianne Arsenaal werkkamer, ca. 1985

In 1950 voorspelde de Nederlandse astronoom Jan Oort de 'Oortwolk', een bolvormige ring van miljarden ijzige klompen die ons zonnestelsel omringt. Deze ring zit aan de rand van wat onze zon met haar zwaartekracht bijeen kan houden. Het is dus een macrokosmisch fenomeen. Het Indiaas gedachtengoed voorspelt hoe de macrokosmos kan worden weerspiegeld in een microkosmos. Precies dat fenomeen hebben de Leidse Indologen jarenlang aan den lijve ondervonden. Het Instituut Kern was de plek waar dit fenomeen zich voordeed; inderdaad die van een veelkleurige Oortwolk cirkelend rondom haar eigen zon, Marianne Oort.

Toen ik in 1975 aankwam als eerstejaarsstudent aan de Binnenvestgracht 33, stond die zon al in volle glorie aan het Indologisch firmament. Marianne, geboren in de USA maar overtuigd ingeburgerd in Holland, bekwaamde zich in wat toen nog de Indo-Iraanse talen en culturen, Oud- en Middel-Iraans heette. In het CV van Marianne op onze Dutchstudies website zag ik dat zij daarvoor zich al in Leiden had verdiept in het Engels. Mij viel op dat zij hiermee was begonnen toen ik net in de wieg lag!

Wellicht heeft haar liefde voor India tot de overstap naar de Indologie geleid. Zij vertelde soms met een twinkeling van trots in haar ogen over de tijd dat ze zich in Indiase dans had bekwaamd. De Indiase keuken had ook veel van haar geheimen aan Marianne prijsgegeven en daarvan hebben wij in haar Oortwolk meegenoten.

Ik kreeg zelf een studentenbaantje in de bibliotheek van het Instituut en dat was het begin van een vriendschap die nooit meer voorbij is gegaan. Marianne was toen al een van de drijvende krachten binnen de Indologische vereniging De Hertjes, waarvan zowel studenten als docenten lid waren. Natuurlijk stonden lezingen op het programma, maar elk jaar organiseerde het bestuur van De Hertjes ook een gezamenlijke maaltijd. Soms werd die gehouden bij een docent thuis, maar later kwamen De Hertjes elk jaar feestelijk samen bij Marianne thuis in Wassenaar. Daar werd dan door een groepje studenten, aangestuurd door de Chef-de-Cuisine (met een glas whisky binnen handbereik), een groot buffet bereid, altijd met een Aziatische inslag. Alle Hertenleden, vaak met partner, maakten hun opwachting voor dit jaarlijkse 'event'.

Ook de Vereniging van Vrienden van het Instituut Kern draaide mee in de Leidse Oortwolk. Marianne Oort behoorde tot de hechte groep vakgenoten die de heropleving van onze vereniging in 1986 gestalte gaf. Zij nam meteen de taak van penningmeester op zich, op de voor haar zo kenmerkende wijze, met veel flair en een eigen stijl van organisatie die lichtelijk chaotisch over kon komen, maar waarin ze met gemak haar draai vond.

Fig. 2. Marianne en Hanneke 't Hart in de bibliotheek

De Vereniging organiseerde zo nu en dan een Indologendag met lezingen. Het jubileumnummer van de *VVIK Nieuwsbrief* (nr. 38) uit november 2024 toont ons een van die speciale dagen binnen onze eigen microkosmos, waaraan ook Marianne, centraal in deze foto, haar steentje bijdroeg (soms ook met subsidies om de organisatiekosten te helpen dekken).

En natuurlijk was zij bijvoorbeeld van de partij bij een meerdaagse excursie van de Vrienden naar Zürich in 2011. Daar bezochten we een tentoonstelling in het Museum Rietberg en proostten daarop na afloop (*Nieuwsbrief* nr. 38, fig. 26). Eigenlijk gold altijd: Indologen van de partij, Marianne Oort is erbij!

In 1978 werd Marianne student-assistent in de bibliotheek en zo heeft zij in haar lange carrière aldaar, tot aan 1997, veel veranderingen in dat 'levendige hart' van het Instituut Kern van dichtbij meegemaakt. Zij ontving met flair de bezoekers die vaak afkomstig waren uit verre uithoeken van de wereld om met eigen ogen het bekende Instituut Kern te aanschouwen. In 1978 draaide de bibliotheek nog om kaartenbakken en uitleen met behulp

van papieren fiches. Pas veel later deed de computer zijn intrede en werden langzamerhand allerlei processen digitaal gestroomlijnd. Dat mocht ik zelf ook meemaken, eerst als student, daarna als 'doctoraal-assistent', vanaf 1986 als bibliotheek-assistent, ach ja; ik werkte heel wat -enten af. Een groepsfoto uit 1981 opgenomen als figuur 5 in *Nieuwsbrief* 38 toont ons stafleden en studenten die op die middag aanwezig waren, met (natuurlijk) in het midden Marianne, met Professor Vogel op schoot (echt waar).

De staf van de bibliotheek zette altijd samen de schouders onder alle verhuizingen die telkens werden opgelegd: van de Binnenvestgracht naar het Arsenaal en vijf jaar later naar de Witte Singel. In 1994 streken we neer in de Nonnensteeg, nu verrijkt met stafleden en bibliotheekcollectie van de Universiteit Utrecht.

Het bovengenoemde jubileumnummer vertelt hier meer over. De kleine bibliotheekstaf voerde veel van de dagelijkse taken samen uit: uitleningen verzorgen, 'zoekgeraakte' boeken zoeken, eindeloze karren boeken en tijdschriften terugzetten, vragen beantwoorden met nuttige adviezen en correspondentie voeren.

De foto in fig. 6 in *Nieuwsbrief* 38 laat zien hoe Hanneke 't Hart, hoofd van de bibliotheek, en Marianne Oort twee stafleden 'bijstaan'.

Tijdens koffiepauzes vertelde Marianne dan in geuren en kleuren over de zich steeds uitdijende wolk van Oortjes met kleinkinderen-Oortjes en achterkleinkinderen-Oortjes om haar heen. Een trotsere oma bestond er niet!

Marianne Oort combineerde moeiteloos de afgeschermd microkosmos van het Instituut Kern met haar rol als echtgenote van Coen Oort (ja, een zoon van Jan Oort van de Oortwolk), wat haar in de kringen van bankiers en andere zakenmensen bracht. En net zo moeiteloos schakelde zij over naar de Netherlands-India Association, waarin zij een belangrijke verbindende rol op zich nam tussen Indiase expats en Het Haagse. En niet alleen als gewoon lid, maar afwisselend als penningmeester, secretaris en zelfs voorzitter.

Elk jaar moest de bibliotheekstaf Marianne even uitleenen aan de American Oriental Society, want zij ging trouw naar hun grote congres, of anders wel naar de World Sanskrit Conference. Een reis naar India stond ook regelmatig op het programma, waar ze vaak Hanne de Bruin opzocht, een Leidse Indoloog die in Kanchipuram een lokale theaterschool had opgericht, de Kattaikuttu Gurukulam.

Marianne had een diepgewortelde belangstelling voor de Vedas en zij heeft jarenlang trouw deelgenomen aan de leesgroep die de *Paippalāda Samhitā* bestudeerde. Zij sloeg ook bij voorkeur geen enkel jaar de Leidse Summerschool in Languages and Linguistics over, waarin specialisten van heinde en verre in tweeweekse stoomcursussen hun geheimen komen delen met studenten uit vele windstreken. Het was kenmerkend voor Marianne dat zij dan ook daar weer, als verbinder-pur-sang, voor alle deelnemers een receptie organiseerde om de Summerschool in stijl af te sluiten.

Ook nadat de bibliotheek van het Instituut Kern in 2010 was ontmanteld, hielden de bibliothecarissen contact met elkaar in wat de BiebGroep ging heten. Gezamenlijk lunchen en dan flink bijpraten over de laatste stand van zaken in het Leidse.

Het staat mij nog bij dat tijdens een van onze eerste lunches, in de Kloksteeg, Marianne via haar USA-contacten hoorde dat er zojuist twee vliegtuigen in de Twin Towers waren gevlogen. De boze buitenwereld drong op die dag keihard onze kleine microkosmos binnen.

Dit gebeurde opnieuw, toen wij eind februari hoorden dat Marianne was overleden. Wat bijna onmogelijk leek was toch gebeurd, de zon van onze eigen Oortwolk was uitgedoofd. Maar de herinneringen aan die oneindige energie, die twinkeling van een hint van ondeugendheid in haar ogen, het weldadig effect van dat onverstoorbaar goede humeur en eeuwig optimisme, die nemen ze ons niet af!

Fig. 3. Marianne 90 years young

Shraddhanjali (in memoriam) Mohan Kant Gautam 1937(?)–2025

Shiwdatt Roy Ramdharie

Fig. 1. Mohan Gautam, courtesy icdn.today

Op 6 augustus 2025 is Mohan Kant Gautam heengegaan. Of zoals wij Hindoestanen zeggen: ‘Hij is uit de rijdende trein van het leven gestapt om er op een later geschikt tijdstip weer in te stappen. Voor de voortzetting van zijn reis’. Andere Hindoestanen zouden het weer anders verwoorden: ‘Hij heeft gekozen voor een ander spoor om zijn reis te vervolgen’.

Ik leerde hem kennen in de jaren 1978–79, toen hij in Den Haag Hindi-lessen verzorgde voor de Stichting voor Surinamers. Zoals bekend is Den Haag de gemeente met de grootste groep Hindoestanen en het merendeel hiervan is afkomstig uit Suriname. Het Hindi beschouw(d)en zij als dé toegang tot de belangrijke bronnen van de traditie, maar aan het Sanskriet, de ‘*devabhasha*’, wil men zich niet wagen, dat is voor de pandits.

Gautam studeerde antropologie in India bij de beroemde prof.dr. L.P. Vidyarthi.¹ Hij is de man die de Indiase antropologie zou verrijken met concepten als ‘Nature-Man-Spirit Complex’ en ‘Sacred Complex’, waarmee Vidyarthi een bijdrage leverde aan de zich ontwikkelende eigen Indian Sociology cq Anthropology.

In zijn Leidse proefschrift zou Gautam betogen dat het veel bekritiseerde, maar uiteindelijk breed aangenomen nieuwe concept van ‘sanskritisering’² van M. N. Srinivas³ voor de Santhals⁴ niet opging. Gautam doceerde na zijn afstuderen Sociale Antropologie in Lucknow en in 1960 verruilde hij zijn moederland voor Nederland, waar hij in 1962 in dienst kwam bij de Universiteit Leiden. Hier doceerde hij de praktijk van Hindi-Urdu, samen met Godard Schokker die de theorie verzorgde. Een tiental studenten uit de Surinaams-Hindoestaanse gemeenschap zou later voor het afronden van hun studie een hoofd- of bijvak-scriptie onder Gautam en Schokker schrijven. Enkele daarvan zijn later in boekvorm verschenen.

Kort na zijn aankomst in Nederland kwam Gautam in aanraking met Surinaams-Hindoestaanse studenten. Hij werd zelfs lid van hun organisatie ‘Manan’, die in Den Haag zetelde. ‘Manan’ zou een belangrijke rol spelen in de ontwikkeling van het Surinaams-Hindoestaanse kader. In en door deze organisatie ontstond zijn belangstelling voor de Hindoestaanse diaspora. Niet alleen de Surinaamse, maar ook de overzeese Hindoestaanse gemeenschappen, wereldwijd.

Vrijwel alle diaspora-gemeenschappen heeft Gautam meerdere keren bezocht en daarover gepubliceerd. Zelfs over zulke kleine gemeenschappen als die in La Réunion en Guadeloupe, waar Hindoestanen in de lokale gemeenschappen waren opgegaan. De oorspronkelijke cultuur waren zij kwijtgeraakt en zelfs aan de namen waren zij niet meer te herkennen.

Hij ging af op uiterlijke kenmerken, legde contacten en kwam tot de ontdekking dat het grootste deel van hen nog steeds trots was op hun Indiase afkomst.

1 Prof.dr. L.P. Vidyarthi (1931–1985) was een bekende Indiase antropoloog. Zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/L._P._Vidyarthi.

2 Sanskritisering is het proces waarbij in India een groep de gebruiken, rituelen en levensstijlen van hogere kasten probeert over te nemen, met de bedoeling hun sociale status te verhogen, zie ook: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Sanskritisering>.

3 M. N. Srinivas (1916–1999) was een bekende Indiase sociaal antropoloog, zie https://en.wikipedia.org/wiki/M._N._Srinivas.

4 De Santhals behoren tot een van de grootste tribale groepen in Noord-India; zij spreken ‘Munda’.

De groep die hij 65 jaar lang permanent om zich heen had - en waarin hij zich als een vis in het water voelde - was de Surinaams-Hindoestaanse. Hier werd hij op handen gedragen. Zijn Lakhnawi (van Lucknow)-uitspraak van het Hindi-Urdu zorgde altijd voor grote belangstelling, als hij ergens een lezing hield. Zoals gewoonlijk niet van het papier gelezen.

Gautam zou decennialang werken aan de manuscripten van munshi⁵ Rahman Khan. Deze munshi behoorde tot de grote groep Hindoestanen die na de afschaffing van de slavernij in Suriname (1863), in U.P. en Bihar zouden worden geronseld voor het opvullen van de vacante arbeidsplekken op de plantages, verspreid over het land. Khan klom later op tot opzichter van zijn plantage en schreef een dagboek in het Hindi. Hiermee verschaftte hij ons veel inzicht in de eerste periode van de Hindoestaanse diaspora in Suriname. Het dagboek trok internationaal veel belangstelling van diaspora-onderzoekers.

Gautam vermeldt in een van zijn laatste artikelen over Rahman Khan (2023) dat deze een 16-tal manuscripten heeft nagelaten. Hiervan heb ik slechts een vijftal onder ogen gehad, thuis bij Khan's kleinzoon, Albert Rahman (85). Behalve het dagboek zijn ook nog twee dichtbundeltjes uitgegeven in Delhi, geschreven in een mix van vnl. Braj en Awadhi.⁶ Braj was ook de moedertaal van Gautam.

De groep van munshi trok Gautam's speciale aandacht, omdat Khan zijn leven lang slechts van het shuddh⁷ Hindi - en haar varianten - gebruik maakte, en niet van het Urdu, zoals men zou verwachten van een vrome moslim. Ook in de correspondentie met achtergebleven familie in India bediende Khan zich van deze taal, in het Devanāgarī-schrift. Ik heb in zijn manuscripten geen enkele regel in het Urdu-schrift aangetroffen. Ook in zijn geschriften maakte de munshi weinig gebruik van Perzisch en Arabisch vocabulaire. Rahman Khan leidde na zijn contractperiode meerdere 'purohits' op (in Suriname 'pandits' geheten), omdat hij de belangrijkste Hindoe-geschriften zeer goed kende. Zijn lezingen over bijvoorbeeld de

Gītā, *Tulsī-Rāmāyaṇ*⁸ en aanverwante onderwerpen werden zeer goed bezocht door Hindoes.

In Suriname bezocht Gautam de inmiddels vervallen en verlaten woning van de munshi Khan. Hij onderhield betrekkingen met belangrijke informanten, zoals de Sanskritist J.P. Kaulesar Sukul (die promoveerde bij Jan Gonda in 1954) en de Mahapandit J.H. Adhin (een leerling van Gonda). Adhin kende hij van 'Manan' in het Den Haag van de zestiger jaren van de vorige eeuw. Het werk van Khan ligt nu te wachten op uitgave en/of vertaling door iemand die goed is ingevoerd in de diverse dialecten van het Hindi.

Minder bekend van Gautam is dat hij zich niet alleen bewoog op antropologisch en taalkundig terrein, maar ook op het gebied van de materiële cultuur. De museologie had zijn bijzondere interesse. Met directeur P.H. Pott en stafmedewerker A.H.N. Verwey van het toenmalige Volkenkundig Museum in Leiden, onderhield hij goede contacten. Ook in internationale gremia op museologisch gebied was hij regelmatig prominent aanwezig.

Vorig jaar werd Gautam getroffen door een hersenbloeding; dit had een blijvende invloed op zijn gezondheid. Hij mocht bv. niet meer autorijden. Maar dit weerhield hem er niet van om toen toch nog deel te nemen aan enkele congressen in India en ook onze VVIK-lezingen bij te wonen. In juli 2025 verstapte hij zich op de trap in huis en belandde op de vloer, waarna hij in het ziekenhuis terecht kwam. Binnen een week na zijn opname vond hij het welletjes en verliet hij zijn stoffelijk lichaam. Dat omhulsel zou binnen een week met behulp van het vuur worden teruggegeven aan de natuur. Hij laat een dochter, Nisha Tara, achter. Mieke is hem lang geleden al voorgedaan. Voor meer informatie, zie <https://www.dutchstudies-satsea.nl/deelnemers/gautam-mohan-kant-2>

Shubh yatra, pandit-ji.

5 Munshi is een titel, gebruikt (vanaf de Mogol-tijd) voor personen die zich hebben bekwaamd in talen en politiek van India.

6 Braj en Awadhi zijn twee dialecten van het Hindi.

7 Shuddh(a) Hindi is het 'standaard' Hindi.

8 *Tulsī-Rāmāyaṇ* is de *Rāmāyaṇa* herverteld in het Hindi door de dichter/filosoof Gosvami Tulsidas (Rajapur, 1532(?) - Varanasi, 1623), zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Tulsidas>.

Musée Guimet Excursion

**P. Valenzuela, A. Nakayashiro, X. Yang,
A. Rokoma, M. Klomp, R. Janki**

The Visit

Our excursion took place on Tuesday, 27 January 2026. After the four-hour journey we arrived at the Musée Guimet around 11:30 am with a group of seven people, together with our teacher, Dr. Nils Martin. During the visit, we were guided by Valérie Zaleski and Thierry Zéphir, the curators responsible for the Buddhist collections of China, Central Asia, and the Himalayas. Their guidance made the experience much more engaging and helped us better understand the artworks.

Gandharan Art

One of the strongest impressions during the visit was how familiar the museum felt after completing the Buddhist Art course. Our tour began in the Afghanistan–Pakistan gallery, where many of the objects directly matched what we had studied during the semester. While looking at the sculpted Jātaka panels and Bodhisattva statues, we found ourselves naturally using the same methods as in class: trying to recognize figures, identify iconographic details, and interpret their meaning. Since analysing Gandharan statues was also part of our exam, it felt very relevant to encounter similar pieces in real life. In a way, it was like continuing our coursework, but now inside the museum. One piece that stood out was a well-preserved statue of a standing Bodhisattva. Because it did not have clear identifying features, we thought it might represent Siddhartha before his enlightenment.

Seeing such an object in person made it easier to connect everything we had learned; the historical context, the symbolism, and the artistic style. Unfortunately, we could not visit the Indian and Southeast Asian collections, as the ground floor was closed during our visit. Because of this, we focused on the Gandharan, Central Asian, Chinese, and Himalayan galleries on the first floor.

Fig. 1: Statue of a standing Bodhisattva

Museum Context and Contemporary Function

While our visit to the Musée Guimet was focused on a scholarly examination of Buddhist art, our presence coincided with the Oriental Fashion Show 2026. This intersection provided a live case study of the evolving function of the modern museum. Rather than existing as a static space, the Guimet presents itself as a flexible cultural organism, successfully balancing its function as museum with that of an ‘event hall’.

Fig. 2: Oriental Fashion Show – ‘Elegance as Heritage’

On the one hand the museum’s collection provided a resonant background that enriched the runway’s aesthetics. Organizers, models, and guests enjoyed the magical environment of the museum during the fashion show. On the other hand, curators, researchers, and students maintained some of the primary missions of the museum: studying and educating people about Asian objects. A rigorous coordination by the Guimet allowed for these two worlds to intersect without compromising their respective objectives.

Ethics Regulations in Museum Practice

It was interesting to hear about the changing regulations on what can be or cannot be acquired by the museum. For example, there are now strict rules on having to identify the origin and ownership of an artifact upon acquisition. Issues around the decolonization movement where museums are especially

sensitive about possessing colonially acquired objects is what immediately came into our mind. Especially, when dealing with artifacts from countries formerly colonized, museums must be mindful about how they are displayed, what terms and language are used in their labels, or even the sheer possibility of displaying them at all. There has been a growing wave of initiatives in which former colonial powers are returning appropriated artifacts to their countries of origin, while museums undertake renewed scrutiny of the provenance of their collections. This is a complex and sensitive process that many institutions, including the Musée Guimet, are confronting. It would be unfortunate if works were withdrawn from public display and placed in storage pending clarification or resolution of provenance concerns as the vast collection the museum holds is of importance to be shared with the public.

Storage and Conservation Practices

At the conclusion of our visit, Thierry Zéphir led us into the storage rooms beneath the Musée Guimet. There, we encountered rows of racking filled with esoteric Buddhist paintings, drawers containing works awaiting conservation, and glass cabinets displaying Himalayan statues, bronzes, and other rare objects. The scale and density of the collection were striking yet brought together in a very small space. The curator explained to us the conservation of thangkas, Tibetan Buddhist scroll paintings. He showed how thangkas were remounted within new silk brocade frames. Although these mounts follow traditional formats, they are clearly identifiable as modern additions. This approach reflects the widely accepted Principle of Reversibility in conservation practice: any intervention should be capable of being undone without harming the original object. Restoration is also designed to remain distinguishable from the original material.

As a result, visitors can recognize that the thangkas have undergone restoration, while also gaining a clearer sense of how they were historically displayed. Should future research or conservation standards change, the added elements can be safely removed without compromising the integrity of the artwork.

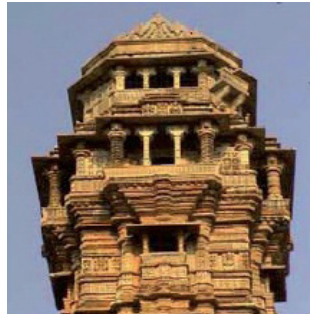
Insights and Takeaways for A Future in The Museum Sector

The museum visit at Guimet funded by VVIK was not only an exclusive opportunity to explore the Asian art collections and to reenact the course contents in an immersive setting, but also served as a rare occasion to approach the museum as a functioning entity where we could discuss the trending topics in art history and heritage studies in situ. As Thierry Zéphir gave his tutorial in the Himalayan art gallery of which he recently took the role of curator, we were exposed to the first-hand professional experiences of the curator finding balance between the historical gravitas of the collection, incoming public political opinions and the academic foci centered on the collection. We were introduced to the curatorial logic of the current setting, and its relation to the historical use of the exhibition space by the museum, along with the manifesting contradictions

between the size of the collection and the limited exhibition space that is subject to the shifting rhetorical emphasis of the museum. The following visit to the depot and workshop for restoration offered insight into the ways that we read museum objects. The way that the collection presents itself in the depot and restoration studio in some ways transcends the constructed visual relationship between the audience and the object (especially for Himalayan visual art) as they were in exhibitions, and tended toward its materiality, of being objects that could be viewed from multiple perspectives and subject to wear and decay that require constant attention and combat. Thierry Zéphir demonstrated the effects of distances, point of view and lighting on the visual experience of a Tibetan Thangka to show how public appearances of the collected items were determined; while Dr. Martin discussed some of his new inquiries and observations of the Himalayan collection emphasizing on the materiality of the Thangkas, presenting us with an active case of conducting research with museum holdings. Finally, we were introduced to the workflow with the dossier, one of the most important tools the Guimet uses to keep track of the provenance of its collections, wrapping up a precious day of professional insight into the museum sector.

Jayastambha

Victor van Bijlert

Twee jaar geleden waren er in India landelijke verkiezingen voor het Indiase Lagerhuis. Toen voorspelde ik al dat we op het jaar 2024 terug zouden kijken als een belangrijk jaar voor de stand van de democratie in de wereld.

Maar hoe staat het in 2026 ervoor? Wederom verkiezingen in India eind april, alleen nu niet voor het landelijke parlement maar voor het West-Bengaalse deelstaat-parlement (zoiets als de Nederlandse provinciale staten, alleen veel groter en ook met veel meer macht). Voor West-Bengalen, evenals voor andere Indiase deelstaten, geldt dat er heel veel kiezers zijn en dat de politieke partijen op vele manieren proberen de gunst van de kiezer te winnen. Tot zover lijkt alles heel normaal.

Ook heel normaal is dat er lijsten worden gemaakt met kiesgerechtigden. Een hele uitzoekerij in India, bijvoorbeeld omdat veel oudere kiezers nooit in een burgerlijke stand geregistreerd stonden. Overigens gold tot voor kort in India dat de zogenaamde 'ration card' (waarmee je in de 'ration shops' levensmiddelen tegen lage prijzen kunt kopen) als een soort identiteitsbewijs. Maar dit is al sinds jaren niet meer voldoende. Er is nu wel een systeem van consequente persoonsregistratie door de overheid.

Nog niet zo lang geleden werden verkiezingen altijd georganiseerd en gecontroleerd door een politiek onafhankelijke Chief Election Commissioner. Maar er is de laatste tijd een beetje de klad in al deze instituties gekomen.

Wat de deelstaat parlementsverkiezingen in West-Bengalen interessant maakt is het volgende: er worden nieuwe lijsten van kiesgerechtigden opgesteld. Er worden namen geschrapt van personen, waarvan men meent dat ze geen stemrecht hebben of nooit gehad hebben. Er zijn inmiddels zo'n zes miljoen kiezers geschrapt en van drie miljoen is onzeker of ze als kiezers erkend zullen worden. De angel zit hem in de religie waartoe de meeste geschrapte personen behoren. Het zijn namelijk overwegend personen die niet behoren tot de meerderheidsreligie in India. En het is niet moeilijk te voorspellen dat bij het districten kiesstelsel een enkele procent meer of minder, absolute winst of verlies van het betreffende kiesdistrict betekent. Sommige partijen hebben er dus groot belang bij dat het electoraat zoveel mogelijk bestaat uit loyale kiezers. Ook 2026 is dus een belangrijk jaar voor de stand van de democratie ... wereldwijd.

De VVIK in het kort

Activiteiten

Leden van de VVIK ontvangen ongeveer 5x per jaar een uitnodiging voor het bijwonen van lezingen, boekpresentaties of videovertoningen met aansluitend een borrel. De VVIK is verbonden aan de India en Tibet studies binnen de opleiding South and Southeast Asian Studies van de Universiteit Leiden, gehuisvest in het Herta Mohr gebouw, naast de UB. Voor komende VVIK activiteiten, zie de website van de Vereniging op: <https://www.instituutkern.nl> (onder Agenda).

Nieuwsbrief

Leden ontvangen 2x per jaar de *VVIK Nieuwsbrief*. Deze is ook te vinden op onze website; <https://www.instituutkern.nl/nieuwsbrief>.

Collecties

De Vereniging heeft boeken, tijdschriften, handschriften en fotoverzamelingen bijeengebracht op haar gebied. Deze zijn in bruikleen bij de UB raadpleegbaar. Veel van de foto's zijn doorzoekbaar via de digitale speciale collecties (UB-website) op <https://digitalcollections.universiteitleiden.nl>. Digitale reproducties kunnen worden besteld via de UB. Voor gebruik in publicaties is schriftelijke toestemming van de Vereniging vereist.

Koninklijke Erepenning

De VVIK is in het bezit van de Koninklijke Erepenning sinds de viering van haar 100-jarig jubileum op 29 november 2024. Deze erepenning werd uitgereikt door de burgemeester van Leiden, Peter Heijkoop.

Fonds De Cock

Studenten en onderzoekers die een studiereis of andere wetenschappelijke activiteit willen ondernemen kunnen hiervoor een beurs aanvragen uit het Fonds De Cock. Achteraf wordt een kort verslag verlangd voor de *VVIK Nieuwsbrief*. Ga voor de voorwaarden en de procedure naar de website van de Vereniging.

Lid worden?

Aanmelden kan middels een e-mail naar de secretaris, Alied de Cock (secr.vvik@gmail.com). De contributie (€ 30,- per lopend kalenderjaar) kunt u overmaken naar NL84ABNA0451784308 ten name van 'Vereniging Vrienden van het Instituut Kern' (te Amsterdam). Het lidmaatschap is gratis voor BA- en MA-studenten, ingeschreven bij een Nederlandse universiteit, met een focus op Zuid-Azië.

Vereniging Vrienden van het Instituut Kern
Onderscheiden met de Koninklijke Erepenning

Redactie: Alied de Cock en Ellen Raven
Lay-out: Olli-Pekka Littunen